

Amanda Kvik

OGLEDALO DUŠE

Prevela Magdalena Reljić



Beograd, 2013.

*Frenk,
ti si moj heroj*

Krvavi prizor smrti sevnu u ogledalu. Stravične scene pod sjajem gasne lampe tinjale su u mračnom beskraju.

Virdžinija je nepomično ležala. Srce joj je divlje lupalo dok je razmišljala o košmaru u kom se obrela. Bila je okružena snoviđenjem žene koja leži u zgužvanoj posteljini natopljenoj krvlju. Žena je na sebi imala samo tanki kombinezon i bele čarape. Kosa joj se u talasima rasipala po jastuku. Izgledala je kao da je upravo vodila strastvenu ljubav. Ali njene pospane oči bile su iskolačene od šoka i užasa, ne od pohote.

Trebalo joj je nekoliko sekundi da shvati da je žena u ogledalu zapravo ona. Nije bila sama u krevetu. Pored nje je ležao muškarac. Prednji deo njegove otkopčane košulje bio je umrljan krvlju. Glava mu je bila okrenuta u stranu, ali je mogla da razazna njegovo lepo lice. Lord Holister.

Virdžinija se sporo uspravi, nesvesna predmeta koji steže u jednoj šaci. Deo nje je i dalje verovao da proživljava noćnu moru, ali ostala čula su je upozoravala da je budna. S nadljudskim naporom, ona dodirnu žilu kucavicu na vratu mrtvacu. Nije bilo pulsa. Nije ga ni očekivala. Holistera je obavijala samrtna hladnoća.

Virdžiniju zapljusnu novi talas panike. Trnci jeze gmizali su joj po dlanovima i potiljku. Ona frenetično skoči s kreveta i

pogleda krvavu fleku na svom kombinezonu. Utom spazi i nož koji je virio iz pogužvane posteljine. Oštrica je bila umrljana krvlju. Balčak se nalazio tamo gde je do maločas bila njena ruka.

Krajičkom oka, Virdžinija uhvati uznemirujuće pomeranje senke u ogledalu i brzo podiže svoja psihička čula. Trenutno nije mogla da se bavi tumačenjem. Intuicija joj je vrištala. Morala je što pre da pobegne iz odaje s ogledalima.

Virdžinija se hitro okrenu, tražeći pogledom svoju crvenocrnu haljinu, koju je te večeri nosila u Holisterovoj palati. Bila je nemarno bačena u ugao sobe, kao da ju je skinula u strasnoj žurbi. Vrhovi njenih visokih čizama virili su ispod nabora ogrtača. Iz nekog neobjašnjivog razloga, pomisao na to da ju je Holister delimično svukao pre nego što mu je zarila nož u grudi, uznemiravala ju je više od buđenja pored njegovog leša.

Blagi bože, kako je moguće ubiti nekog, a ne sećati se nasilja koje je tome prethodilo? – zapita se ona.

Mračna energija opet prostruja kroz ogledala. Strah i nagon za bežanjem otežavali su joj kontrolu nad čulima. Iznova je uspela da obuzda svoj talenat. Senke se produbiše u ogledalima. Znala je da ih ne može sasvim odagnati. Napolju je i dalje vladao mrak. Staklena svetlost zarobljena u ogledalima uvek je bila jača posle tame. Iz ogledala su vrebale scene, ali Virdžinija sada nije bila u stanju da ih tumači. Morala je što pre da izađe iz sobe.

Ona pogleda oko sebe, ali u sobi nije bilo vrata. Zidovi odaje bili su u potpunosti pokriveni ogledalima. *Ali to nije moguće*, pomisli ona. Vazduh je bio svež. Gasna lampa je mirno gorela. Sigurno je postojala skrivena ventilacija i način na koji se ulazi u prostoriju. Uostalom, iznad vrata je uvek vukla promaja.

Nateravši sebe da se usredsredi na ono važno, Virdžinija prođe kroz sobu i uze svoju odeću. Drhtavim rukama uveza podsuknje i navuče haljinu.

Dok je zakopčavala dugmiće s prednje strane, začu se tiho škripanje skrivenih šarki. Još jedan nalet panike zategnu joj živce kao strune. Virdžinija brzo diže pogled. U zidnom ogledalu pred sobom vide kako se iza nje otvaraju staklena vrata.

U sobu uđe muškarac, unoseći snažnu auru mračne energije. Odmah ga je prepoznala iako su se samo jednom sreli. Ali njega bi svugde prepoznala. Žena nikad ne zaboravlja muškarca čije tamne oči obećavaju raj ili pakao. Za trenutak nije mogla da se pomeri s mesta. Ukočeno je stajala, pokrivši rukama nezakopčanu haljinu na grudima.

„Gospodine Svitvoter“, prošaputa ona.

On je kratko odmeri od glave do pete. Njegovo grubo, neumoljivo lice bilo je isklesano od svetlosti i senke pod sjajem lampe. Pogled mu se neznatno suzi. Neko bi rekao da na licu ima zabrinut izraz. Ali ovo je bio Oven Svitvoter. Virdžinija je slutila da njegove emocije nisu ni nalik ljudskim.

Postojala su samo dva moguća objašnjenja za njegovo večerašnje prisustvo u sobi gde se dogodilo ubistvo. Ili je došao da ubije Virdžiniju, ili da je spase. Kod Svitvotera nije bilo zlatne sredine.

„Jeste li povređeni, gospođice Din?“, upita on zvučeći hladno, kao da je pita za zdravlje.

Hladna formalnost u njegovom glasu izazva razbistrujući prezir.

„Nepovređena sam, gospodine Svitvoteru.“ Virdžinija pogleda krevet. „Ali to se ne može reći za lorda Holistera.“

Oven priđe krevetu, proučavajući za trenutak Holisterov lež. Virdžinija oseti mreškanje energije u sobi i shvati da je i Oven pojačao svoja čula. Nije znala kojom vrstom psihičke sposobnosti je raspolagao, ali je naslućivala opasnost njegovog talenta.

Oven se okrenu. „Odličan rad, gospođice Din. Možda malo neuredan.“

„Molim?“

„Jasno je da Holister više neće biti problem, ali moramo vas skloniti negde na sigurno pre nego što vas optuže za ubistvo.“

„Ne!“, izusti ona.

Oven izvi obrve. „Ne želite da napustite ovu odaju?“

Virdžinija proguta knedlu. „Nisam ga ja ubila.“

Bar mislim da nisam. Ona shvati da se ne seća ničega nakon što je protumačila ogledalo u spavaćoj sobi Holisterove palate. Nije imala drugog izbora osim da se brani nevinošću. Znala je, ako je uhapse za ubistvo lorda Holistera, ne ginu joj vešala.

Oven nastavi ozbiljnim glasom. „Da, vidi se da mu niste zarili kuhinjski nož u grudi.“

„Otkud znate da sam nevina?“, uplašeno će Virdžinija.

„O detaljima ćemo na nekom boljem mestu i kad bude više vremena“, reče Oven i krenu prema njoj. Imao je pokrete predatora koji se prikrada plenu. „Dajte, ja ću!“

Nije shvatala na šta misli sve dok joj nije prišao i pomogao da zakopča dugmiće na prednjoj strani haljine. Prsti su mu bili vešti i brzi, a držanje samouvereno. Da joj se kosa na potiljku već nije ježila, od Ovenovog dodira zasigurno bi. Njegova moćna energija ispuni atmosferu i njena čula. Virdžinija je bila razapeta između iskonskog nagona da pobegne i jednako jake želje da mu se baci u naručje.

Mora da sam poludela, pomisli ona. Događaji od te večeri su joj pomutili razum. Više nije imala poverenja u svoja zacelo oštećena čula. Tražila je utočište u veštini koju je usavršavala celog svog života. I ona joj priskoči u pomoć.

„Gospodine Svitvoteru“, hladno mu reče, ustuknuvši.

Njegove ruke padoše, dok je pogledom kritički odmeravao haljinu. „Dovoljno je. Ionako je prošla ponoć i magla je gusta. Niko vas neće ni pogledati kad izađemo na ulicu.“

„Ponoć?“ Virdžinija posegnu za džepnim satom na lancu, koji je nosila oko struka. Kada se uverila da govori istinu, ona

zadrhta. „Došla sam u osam, kao što mi je naloženo. Blagi bože, izgubila sam četiri sata!“

„Oprostite što sam zakasnio. Obavešten sam o vašem nestanku tek pre sat vremena.“

„Šta to pričate?“

„Kasnije ćemo o tome. Obujte se. Čeka nas neprijatna šetnja pre nego što izađemo odavde.“

Učinila je kako joj je rečeno. Zadigavši suknje i podsuknje, navukla je čizmu, ne trudeći se da veže pertle.

Oven ju je čekao pored kreveta, zamišljeno proučavajući leš. „Sigurno niste povređeni?“

Virdžinija trepnu, pokušavajući da dokuči zloslutnu notu njegovih reči.

„Nije me silovao ako na to mislite“, ledeno uzvratila ona. „Kao što vidite, potpuno je obučen.“

„Jeste“, složila se Oven i okrenu se prema njoj, očiju hladnijih nego pre. „Oprostite. Proteklih nekoliko sati mučila me je slutnja da nešto nije u redu. Kada sam ušao ovde, shvatio sam da me intuicija ne vara.“

„Mislite na to što ste zakasnili da spasete lordu život, gospodine?“

„Ne, gospođice Din, nego da spasem vas. Srećom, uspeh ste sami da se spasete.“

Virdžinija navuče drugu čizmu. „Holistera sigurno neću žaliti. Verujem da je bio čudovište. Ali ne mogu da preuzmem zasluge za njegovo trenutno stanje.“

„Da, vidim to i sam“, kazala Oven s jezivom mirnoćom.

„Ne pokušavajte da me zasmejete, gospodine.“ Ona se sagnu da podigne svoj teški ogrtač. „Jasno je da ja nisam ubila lorda.“

„Iskreno, ne zanima me. Holisterova smrt je dobro delo.“

„Ne mogu se složiti sa vama, ali...“ Prekidala je škripanje šarki.

„Vrata“, prošaputala ona. „Zatvaraju se.“

„Aha.“

Oboje jurnuše prema vratima. Oven stiže prvi, ali stakleni otvor se vratio na svoje mesto pre nego što je stigao da uvuče nogu. Virdžinija začu zlokobni klik.

„Zaključani smo.“

„Sve je iz jednog dela“, primeti Oven. „Kompletna situacija me nervira od samog početka.“

„Moje saučešće“, promrmlja Virdžinija.

Ignorišući njen sarkazam, Oven ode do kreveta i uze krvavi nož. Zatim se vrati do staklenih vrata i balčakom noža udari u predeo kvake. Začu se oštar, cepajući zvuk. U staklu se pojavi velika brazda. On udari opet. Ovoga puta nekoliko komadića pade na pod, otkrivajući deo drvenog poda.

Virdžinija ugleda novu bravu u prastarim vratima. „Da nemate možda neku korisnu alatku za obijanje brava, gospodine Svitvoteru?“

„A šta mislite kako sam ušao ovde?“

Oven izvadi tanku, metalnu šipku iz džepa, čučnu i prionu na posao. Nekoliko sekundi kasnije, vrata su bila otključana.

„Zadivljujete me, gospodine“, reče Virdžinija. „Otkad se to džentlmeni bave umetnošću obijanja?“

„Ta veština dobro dođe tokom istraga.“

„Mislite tokom vaše nesrećne kampanje da obezvredite mukotrpan rad ljudi poput mene, koji su krivi samo zato što pošteno zarađuju za život?“

„Mislite na one koji zarađuju obmanjujući lakoverne? Da, gospođice Din, upravo ta vrsta istraživanja me u poslednje vreme zaintrigirala.“

„Mi stručnjaci za paranormalno možemo samo da se nadamo da ćete uskoro naći neki novi hobi, jer nam ugrožavate posao.“

„Dajte, molim vas, gospođice Din. Zar niste bar malo srećni što me vidite? Da nisam došao, ostali biste zarobljeni u ovoj sobi s lešom.“

„U pravu ste“, prizna Virdžinija.

„Zahvalićete mi kasnije.“

„Pokušaću da ne zaboravim.“

Oven baci nož, zagrli je oko struka i povede prema vratima. Nije verovala Ovenu Svitvoteru. Nije smela da mu veruje. Pret-hodnih sedmica postalo je jasno da se posvetio ličnom pohodu raskrinkavanja stručnjaka za paranormalno.

Nije bio ni prvi ni poslednji takozvani islednik koji pokušava da od njih napravi šarlatane. Virdžinija se zapita da li je Svitvoter u žaru borbe odlučio da krene i korak dalje. Dva čitača stakla – žene s talentom sličnim njenom – stradale su pod nerazjašnjenim okolnostima u poslednja dva meseca. Vlasti su to proglasile nesrećnim slučajevima, ali Virdžinija je imala svoje sumnje.

Možda je Oven Svitvoter na sebe preuzeo odgovornost da učini nešto više od uništavanja njene karijere. Možda je osim sudije i porote preuzeo i ulogu dželata. Bilo je nečeg u njegovim očima i auri što je ukazivalo na prirodu lovca čiji plen su ljudi.

Svitvoter nije imao ni prijatelja ni saveznika, ali sve je ukazivalo na to da Virdžiniju neće ubiti, bar ne ovde i sada. Odlazak s njim bio je mudriji potez nego pokušaj da sama nađe put do utočišta. Virdžinija nije čak ni znala gde se nalazi.

Kada su izašli iz sobe, Oven zastade tek toliko da upali lampu, koju je očigledno ostavio s druge strane vrata. Svetlost obasja drevni hodnik od kamena.

„Gde smo?“, upita Virdžinija šapatom.

„U suterenu Holisterove palate“, odgovori Oven. „Sagrađena je na ruinama srednjovekovne opatije. Ovde su podzemni tuneli i ćelije. Pravi lavirint.“

„Kako ste me našli?“

„Bolje da ne znate.“

„Insistiram da mi odgovorite, gospodine!“

„Pre dve večeri postavio sam dvojicu da motre na vašu kuću iz napuštenog objekta preko puta.“

Za trenutak je bila previše zatečena da bi progovorila.

„Kako se usuđujete“, naposljetku izusti ona.

„I rekoh vam da ne želite da znate. Večeras, kada ste krenuli na seansu, moji ljudi nisu ništa slutili. I ranije ste odlazili na posao. Ali kada se niste vratili u razumno vreme, odmah su me obavestili. Pokucao sam na vrata i pitao vašu domaćicu za adresu vašeg klijenta.“

„Gospođa Krofton vam je rekla da sam ovde?“

„I sama se zabrinula što vas nema. Čim sam stigao u Holister, naslutio sam da nešto nije u redu.“

„Zahvaljujući vašem talentu?“, oprezno upita Virdžinija.

„Tako je.“

„Kako ste znali?“

„Recimo da niste prva žena koja je nestala u ovim tunelima. Razlika između vas i ostalih Holisterovih žrtava je ta što ste vi i dalje živi.“

„Blagi bože!“ Virdžinija ućuta, razmišljajući o njegovim rečima. „Vi otkrivате nasilne smrti?“

„Tako nekako.“

„Objasnite, gospodine.“

„Verujte mi, bolje da ne znate.“

„Malo je kasno da brinete o mojim osetljivim osećanjima!“, breću se ona. „Upravo sam se probudila u krevetu sa zaklanim članom visokog društva!“

„Očigledno imate jake živce. Kakogod, nije ni vreme ni mesto da ćaskamo o prirodi mog talenta.“

„Zašto?“

„Zato što trenutno imamo važnija posla. Ako vi niste izboli Holistera nasmrtno, onda je to uradio neko drugi. A ta osoba je možda još ovde.“

Virdžinija proguta knedlu. „U redu. Sačuvaću pitanja za kasnije.“

„Mudra odluka“, podsmehnu se Oven.

A onda se naglo ukopa u mestu. Virdžinija se sudari s njim, ali Oven kao da toga nije bio svestan. On diže lampu, osvetljujući prolaz s desne strane.

„Osećate li neku energiju?“, upita on šapatom.

Čudna jeza prostruja Virdžinijinim čulima.

„Da.“

Osećaj je pojačavalo ritmičko zveckanje u daljini.

U susret im je dolazila minijaturna kočija. Kada je izbila na svetlost, Virdžinija spazi da je vuku dva drvena konja na navijanje. Igračka visoka tridesetak centimetara bila je umetničko remek-delo. Kabina je bila od crnog emajla i pozlate, s prozorčićima koji su svetlucali pod žutim sjajem lampe. Konjići su bili realistično isklesani, sa sve crnim grivama i repovima, a amovi protkani zlatom.

„Zašto bi neko ovde ostavio ovako skupu igračku?“, upita Virdžinija.

Oven je uze za ruku i povuče unazad. „Ovo nije igračka.“

Ali ona nije mogla da odvoji pogled od minijaturene kočije.

„Nego šta je?“

„Neka sam proklet ako znam!“

Još jedan talas sablasne energije zapljusnu joj čula.

„Osećam moć u ovoj napravi“, primeti Virdžinija. „Istu vrstu energije očitala sam i u ogledalima. Ali samo ljudi mogu da emituju psihičku energiju. Kako je moguće da to čini ova kočija?“

„Nismo došli ovde da istražujemo.“ Oven je povuče iza ugla, sklanjajući ih kočiji s puta. „Moramo se udaljiti od ove naprave, šta god ona bila. Kameni zid blokira psihičke struje.“

Utom se iz mračnog tunela začu slabašan i uplašen glas.

„*Ima li nekog? Molim vas, pomozite.*“

Oven se ukoči. „Dođavola!“, procedi on. „Komplikacije!“

Virdžinija se osvrnu prema raskrsnici tunela.

„Ko je tamo?“, povika ona.

„Zovem se Beki, madam! Pomozite, preklinjem vas! Ne mogu da izađem! Ovde je užasno mračno! Šipke su na vratima.“

„Jedna od Holisterovih žrtava“, zaključí Oven.

Virdžinija ga pogleda. „Moramo nešto da preduzmemo.“

„Ne možemo do nje dok ne onesposobimo onu navijenu igračku.“

„Emituje nekakvu energiju“, reče Virdžinija. „Možda bih mogla da je kontrolišem.“

„Jeste li sigurni?“

„Pokušaću. Dozvolite da pogledam.“

Ovenovi prsti sklopiše se oko njenog struka poput mengela. „Šta god da se desi, ne puštajte moju ruku. Jasno?“

„Da, da, naravno“, nestrpljivo će Virdžinija. „Treba mi svetla.“

Oven podignu lampu, osvetlivši donekle raskršće.

Ritmično zveckanje utihnu. Virdžinija gvirnu iza ugla.

Brzinom munje, prozori minijaturne kočije blesnuše. Kao da je nanjušio plen, automaton opet jurnu.

„Zanimljivo“, reče Oven, osluškujući. „Izgleda da se aktivira na pokret. Pošto je neka vrsta psihonaprave, verovatno reaguje na naše aure.“

„Slažem se.“ Virdžinija se vrati van domašaja kočije i priljubi uz kameni zid. „Energijom se puni kroz prozore. Ne mogu biti sasvim sigurna dok ne pokušam, ali možda uspem da neutralizujem struje. Bar privremeno.“

S druge strane zida, zveckanje opet utihnu.

„Definitivno reaguje na pokret“, zaključí Oven. „Ukoliko neutralizujete struje dovoljno dugo, možda ću uspeti da pololim igračku ili je nekako onesposobim. Ako postoji mehanizam na navijanje, onda postoji i ključ.“

„Jeste li još tu, madam?“, doviknu Beki iz mraka. „Molim vas, ne ostavljajte me!“

„Stižemo, Beki!“, uzvratila Virdžinija, trudeći se da zvuči smireno i uverljivo. „Strpi se samo još malo!“

„Hvala, madam! Požurite, molim vas! Tako se plašim!“

Oven pojača stisak oko njenog struka. „Probajte sada. Ako vas nekim slučajem nadvlada, povući ću vas na sigurno.“

„Zvuči kao razuman plan.“

Virdžinija se sabra, prizva svoj talenat i oprezno skrenu za ugao. Oven usmeri svetlost prema nepomičnoj kočiji.

Posle kratke i napete tišine, mračni prozori minijaturnog vozila sevnuše kao da su osvetljeni iznutra. Virdžinija oseti pulsiranje energije u atmosferi. Mehanički konji krenuše napred. Točkići kočije se zakotrljaše. Naprava joj se približi na samo nekoliko koraka.

Bez najave, Virdžiniju zapahnu talas ledene energije. Iako je bila spremna, ovaj napad je uzdrma.

Oven pojača stisak. Znala je da se sprema da je povuče k sebi, dalje od domašaja zlokobne kočije.

„U redu je!“, kaza ona. „Mogu!“

Ignorišući ledenu energiju, Virdžinija se fokusirala kao što je to činila dok tumači ogledalo. Uspostavila je obrazac kontrapunkta, otežavajući oscilacione talase koji su dopirali iz naprave. Rezultat stiže brzo, skoro momentalno. Ledene struje oslabiše, ali kočija se i dalje kotrljala, vođena mehanizmom na navijanje.

„Uspela sam“, objavi Virdžinija, ne usuđujući se da skrene pogled s igračke. „Učinite ono što morate. Nisam sigurna koliko dugo ću izdržati.“

Psihičke rezerve brzo su se trošile kada su uposlene do maksimuma, kao što je ona činila sada.

Oven nije gubio vreme postavljajući suvišna pitanja. On pusti Virdžiniju i brzo skrenu za ugao, ulazeći u tunel gde se nalazila smrtonosna naprava. Zamahnuvši nogom, šutnu kočiju svom

snagom, tresnuvši je o kameni zid. Konjske noge nastaviše ritmično da se pomeraju u vazduhu.

Virdžinija začu prigušeno tik-tak, tik-tak. „Zvuči kao sat.“

Oven čučnu pored preturene igračke. „Sigurno može nekako da se otvori.“

On skinu rukavicu i vrhovima prstiju dodirnu elegantnu kabinu.

„Mislila sam da ćete je razbiti“, kaza Virdžinija.

„Radije bih je sačuvao ako je moguće. Hoću da je proučim. Koliko znam, niko još nije uspeo da ubaci energiju u beživotnu supstancu kao što je staklo, i to tako da mehaničkim sredstvima aktivira struje. Ova naprava je veoma neobična.“

„Možete li da je proučavate neki drugi put?“, brecnu se Virdžinija. „Ne mogu još dugo da je kontrolišem.“

„Jeste li još tu, mađam?“, doviknu Beki.

„Tu smo, Beki“, odgovori Virdžinija. „Gospodine Svitvoteru, smilujte se!“

„Evo ga“, uzvratila Oven.

Prsti mu napipaše poklopac na kabini kočije. Otvorivši ga, on uvuče ruku i sekund kasnije ritmično kucanje prestade. Struje energije, koje je Virdžinija neutralisala, nestadoše. Oprezno, ona se opusti. Kroz prozore igračke više nije izvirala nikakva energija.

„Klasičan mehanizam na navijanje.“ Oven ustade. „Zaustavlja se isto kao i časovnik. Hajde da izbacimo onu devojkicu.“

Virdžinija je već bila u pokretu, hitajući s visoko dignutom lampom kroz tunel, duž načičkanih, mračnih ćelija.

„Beki?“, povika ona. „Gde si?“

„Bestraga!“, promrmlja Oven i pojuri da je stigne. „Čekaj, Virdžinija! Možda je postavljena još neka zamka!“

Ona primeti da ju je oslovio po imenu, kao da su dugogodišnji prijatelji a ne stranci. Ali bila je oprezna. Zastala je kod teških okovanih drvenih vrata. Mali otvor na njima imao je rešetke.

Prestravljena devojčica od petnaestak godina stezala je šakama gvozdene šipke. Oči su joj bile upale od straha i suza.

„Jesi li povređena?“, upita Virdžinija.

„Nisam, madam. Bogu hvala da ste naišli. Ne smem ni da pomislim šta bi se sa mnom dogodilo.“

Oven izvadi kalauz. „Izbaviću te odmah.“

„Kako si dospela ovde?“, blago upita Virdžinija.

Beki je oklevala. „Ne sećam se baš najbolje, madam. Stajala sam na svom ćošku ispred taverne kad se zaustavila otmena kočija. Naočit gospodin se nagnuo kroz prozor i udelio mi kompliment da sam veoma lepa. Rekao je da će platiti duplo. Ušla sam u kočiju i to je poslednje čega se sećam. Probudila sam se na ovom odvratnom mestu. Dugo sam dozvala pomoć, ali niko nije odgovarao. Odustala sam. A onda sam čula vas i vašeg prijatelja.“

Oven otvori vrata i ustuknu. „Hajde, Beki. Potrošili smo dovoljno vremena.“

Beki žurno izađe iz ćelije. „Hvala vam, gospodine.“

Oven nije reagovao. Gledao je u kameni pod. Virdžinija oseti pomeranje mračne energije u atmosferi i shvati da je Oven podigao svoj talenat, kakav god bio.

„Zanimljivo“, reče on.

„Šta?“, upita ona.

„Mislim da je Holister ovde sreo osobu koja mu je zarila nož u grudi.“

Govorio je tiho, ali Virdžinija je znala da Beki ne obraća pažnju. Devojčica je samo želela da što pre pobjegne iz kamenog tunela.

„Vi možete da *vidite* tako nešto?“, upita Virdžinija.

„Mogu da vidim gde je ona stajala kada je to izvela“, odgovori Oven.

„Ubila ga je žena?“

„Da. I to luda od mržnje.“

„Blagi bože! Ledi Holister?“

Oven je znao da ga ne sme vređati Virdžinijina duboka zabrinutost. Uostalom, bio je Svitvoter. Po pravilu, žene su obično ili fascinirane ili zgrožene muškarcima iz njegove loze, nije bilo sredine. Međutim, kojoj god grupi da su pripadale, žene su intuitivno zazirale od njih. Prema tetki Marijan, talentu aure, nešto u vezi s aurama muških članova porodice Svitvoter ulivalo je nervozu – i muškarcima i ženama, i s talentom ili bez njega.

Kakogod, njegova romantična duša je teško podnela Virdžinijinu sumnju. Rastuživalo ga je saznanje da se zapravo zaljubio u nju. Sam je bio kriv što pribegava lošim taktikama. Kasno je uvideo da je to što je proglasio sebe vidovnjačkim islednikom, specijalizovanim za razotkrivanje prevaranata, zapravo bila greška. Ali kako bi drugačije pristupio zatvorenom krugu stručnjaka za paranormalno, članova Lejbrukovog instituta.

Oven reče sebi da će kasnije imati dovoljno vremena da mozga o tome. Sada je ove dve žene morao da skloni na sigurno.

On uze kočiju na navijanje i stavi je pod ruku. Konjići su visili sa svojih minijaturnih amova.

„Gospođice Din, ako biste poneli lampu.“

„Evo je“, reče Virdžinija, dižući lampu.